

xacà més pedra. Llavors no va pas far'al·lejar: llavors va cantar en veu ben alta una cançó aragonesa, molt alegre. El mall semblava talment de goma; l'aixecava lleuger, baixava depressa, i tan aviat pegava a la pedra com tocava al cel. Allò era un neguit; aquell mall, volava.

Al poc temps de cantar, va encertar a passar un amic de la infantesa, un d'aquells que saben i no saben llegir, que necessiten molta estona per a fer-se capaç del contingut de dues planes de carta. En Manel, al veure'l, se li eixamplà el cor, i li pregà li llegís la carta del seu fill *francès*.

El company esquinsa el sobre, treu la carta; la gira, la torna a girar, com cercant més firmes, i no veu més que la d'un tal Boquera.

—«Un amic del meu fill»—exclamà, febrósenc.—«Llegeix... llegeix»—va repetint en veu tremolosa.

L'amic comença en veu alta i, en sec, es para. Sa

cara s'allarga, les celles s'ajunten, dues fondes arrugues parteixen son front; la carta tremola en ses mans ossoses. «En Manel l'agafa. «Què tens?»—li diu. —«Per què et pares? Llegeix ben depressa... llegeix ben fort... Diga'm lo que diu... Està malalt?».

L'amic no contesta. Tremola... «Es mort?» Crida horroritzat. Un «sí» imperceptible surt de la boca de l'amic, a l'ensems que dels seus ulls brollen unes llàgrimes.

En Manel donà una fonda aspiració i caigué en rodó sobre el mall i la matxaca.

.....

Dos dies després, en Manel picava pedra en el mateix lloc, amb el mateix mall, però molt més lentament, amb molta més calma.

El seu cos, molt més acotxat, molt més brincat, semblava besar les pedres.

J. B. AGUILÓ.

L'ESCLAT D'UNA PONCELLA

*En mig d'un roserar
cobert de flors enceses com roëlla,
tantost el sol ixent la va a besar,
es bada, vergonyosa, una poncella.*

*L'airet, amb suau bandeig,
la gronxa, sacudint-li la rosado;
li conta la rondalla d'un festeig,
i diu-li la dolçor d'una besada.*

*Ja hi vola un papalló,
atret per la bellesa de la rosa:
li diu, a cau d'orella, una cançó,
i escoltant-la, la flor ja s'és desclosa.*

*Sentint, un rossinyol,
del papalló i la flor, les amoretos,*

*per a escoltar millor, para el seu vol
i es posa dalt d'un arbre, en les branquetes.*

*Comença a refilar
uns cants plaents, que embriaguen de dolcesa,
i es daleix, cobejós per a estimar,
repetint la cançó que allí n'ha apresada.*

*De goig saltironant,
pel reguerol s'esmuny l'aigua gemada
que alleta al roserar, quan va filtrant
per la terra, deixant-la assaonada.*

*I, trist, s'amaga el sol,
enllà de les muntanyes alteroses,
quan ja no pot sentir al rossinyol
ni veure aquelles flors tan ufanesos.*

JOSEF M.ª GAUSSET I OLIVA.